

Skarga wniesiona w dniu 28 sierpnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Malty**(Sprawa C-351/09)**

(2009/C 267/77)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: S. Pardo Quintillán, K. Xuereb, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Republika Malty**Żądania strony skarżącej:**— Stwierdzenie, że Republika Malty narusza art. 8 i 15 dyrektywy 2000/60/WE ⁽¹⁾,

(a) nie tworząc programów monitorowania stanu śródlądowych wód powierzchniowych oraz nie uruchamiając ich zgodnie z art. 8 ust. 1 i 2 tej dyrektywy,

(b) nie wykonując także zobowiązania do przedłożenia podsumowujących sprawozdań z programów monitorowania stanu śródlądowych wód powierzchniowych przewidzianego w art. 15 ust. 2 tej dyrektywy;

— obciążenie Republiki Malty kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 15 ust. 2 dyrektywy podsumowujące sprawozdania z programów monitorowania powinny być złożone najpóźniej do dnia 22 marca 2007 r. Co więcej, zobowiązanie do przedłożenia podsumowujących sprawozdań dotyczących programów monitorowania stanu śródlądowych wód powierzchniowych jest niezależne od zobowiązania do przedłożenia pierwszego planu gospodarowania wodami w dorzeczu. W obecnej chwili podsumowujące sprawozdanie dotyczące programów monitorowania stanu śródlądowych wód powierzchniowych nie jest dostępne. W związku z tym Komisja uważa, że Republika Malty uchybiła zobowiązaniom ciążyącym na niej na mocy art. 15 ust. 2 dyrektywy.

Ponadto w świetle powyższych informacji dostarczonych przez Republikę Malty oraz z uwagi na brak informacji na temat podsumowującego sprawozdania dotyczącego programów monitorowania stanu śródlądowych wód powierzchniowych, które powinny zostać przedłożone przez Republikę Malty, Komisja stoi na stanowisku, że na dzień dzisiejszy Republika Malty nie stworzyła programów monitorowania stanu śródlądowych wód powierzchniowych i nie uruchomiła ich zgodnie z art. 8 ust. 1 i 2 dyrektywy. Programy te są istotne do ustalenia

spójnego i całościowego przeglądu stanu wód w każdym obszarze dorzecza ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. L 327, s. 1).

⁽²⁾ Artykuł 8 ust. 1 dyrektywy 2000/60/WE.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (ósma izba) wydanego w dniu 1 lipca 2009 r. w sprawie T-16/08 Perfetti Van Melle SpA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), Cloetta Fazer AB wniesione w dniu 2 września 2009 r. przez Perfetti Van Melle SpA**(Sprawa C-353/09 P)**

(2009/C 267/78)

*Język postępowania: angielski***Strony***Wnoszący odwołanie:* Perfetti Van Melle SpA (przedstawiciele: P. Perani i P. Pozzi, adwokaci)*Druza strona postępowania:* Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), Cloetta Fazer AB**Żądania wnoszącego odwołanie**

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

— uwzględnienie odwołania i odpowiednio uchylenie w całości wyroku Sądu Pierwszej Instancji w sprawie T-16/08 zgodnie z art. 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości i art. 113 regulaminu;

— wydanie orzeczenia ostatecznego w sprawie, jeśli stan postępowania na to pozwala w drodze stwierdzenia nieważności decyzji Wydziału Unieważnień OHIM z dnia 24 listopada 2005 r. dotyczącej wniosku o unieważnienie nr 941 C 973065 oraz obciążenie strony pozwanej kosztami poniesionymi w ramach postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji i Trybunałem Sprawiedliwości, jak również kosztami wniosku o unieważnienie wniesionego do OHIM.

Zarzuty i główne argumenty**1. Uzasadnienie**

W niniejszym odwołaniu Perfetti Van Melle SpA kwestionuje wyrok Sądu Pierwszej Instancji w sprawie T-16/08 wydany w dniu 1 lipca 2009 r., który został ogłoszony w dniu 2 lipca 2009 r.

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie stwierdza, że zaskarżony w niniejszym odwołaniu wyrok Sądu Pierwszej Instancji jest obciążony błędem polegającym na błędnej interpretacji i zastosowaniu art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego w związku z art. 53 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia.

1.1 Zarzut pierwszy: wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd Pierwszej Instancji nie zbadał rozpatrywanych znaków towarowych z punktu widzenia „całościowej oceny” lub wywieranego przez nie „całościowego wrażenia”.

Z utrwalonej zasady wynika, że całościową ocenę prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w zakresie, w jakim dotyczy ona wizualnego, fonetycznego lub koncepcyjnego podobieństwa omawianych znaków, należy oprzeć na wywieranym przez nie całościowym wrażeniu, ze szczególnym uwzględnieniem ich elementów odróżniających i dominujących. Wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd Pierwszej Instancji nie zastosował się do tej zasady i ponadto stwierdził prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd opierając swoją ocenę jedynie na fakcie, że rozpatrywane znaki towarowe mają element wspólny „CENTER”.

W zaskarżonym wyroku nie dokonano oceny znaków towarowych w oparciu o „całościową ocenę” i wywierane przez nie „całościowe wrażenie”. Zamiast tego w zaskarżonym wyroku wykorzystane zostało podejście analityczne i dokonano porównania znaku towarowego „CENTER” z jednej strony i pierwszego elementu słownego „CENTER” spornego znaku towarowego z drugiej strony odmawiając jakiegokolwiek znaczenia drugiemu słownemu komponentowi „SHOCK”. Wprawdzie w zaskarżonym wyroku odwołano się do kryterium całościowej oceny i wywieranego przez nie całościowego wrażenia to jednak by działać zgodnie z prawem nie wystarczy zacytować kryterium wypracowanego w orzecznictwie — należy ponadto prawidłowo zastosować je w danej sprawie. Nie miało to miejsca w zaskarżonym wyroku. W wyroku tym Sąd ograniczył się jedynie do stwierdzenia, że dwa porównywane znaki towarowe są podobne do siebie gdyż mają wspólny element słowny „CENTER” nie wyjaśniając dlaczego element słowny „SHOCK” nie wystarcza, ażeby wykluczyć prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

Z powyższych względów wnoszący odwołanie stwierdza także, że Sąd w zaskarżonym wyroku naruszył prawo zniekształcając fakty oraz nie wywiązując się z obowiązku uzasadnienia wyroku.

1.2. Zarzut drugi: wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd Pierwszej Instancji w zaskarżonym wyroku nie uwzględnił niektórych niezwykle istotnych i mających znaczenie dla sprawy czynników

Zaskarżony wyrok narusza także art. 8 ust. 1 lit. b), ponieważ nie dokonuje oceny czynników, które są niezwykle istotne w celu stwierdzenia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w

przypadku rozpatrywanych znaków towarowych. W szczególności Sąd Pierwszej Instancji nie uwzględnił długiego okresu, w którym porównywane znaki współistniały oraz braku wprowadzenia w błąd, co zostało obszernie wyjaśnione w skardze przed Sądem Pierwszej Instancji.

Ponadto Sąd Pierwszej Instancji nie dokonał prawidłowej oceny innego istotnego czynnika, którym jest poziom uwagi właściwego kręgu odbiorców. Jest to bowiem nielogiczne, żeby Sąd Pierwszej Instancji stwierdził, iż właściwie poinformowany, dostatecznie uważny i rozsądny konsument nie zauważyłby obecności wyrazu „SHOCK” i uznał, że rozpatrywane znaki towarowe nie tylko charakteryzują wizualne i fonetyczne różnice, ale także inne znaczenie a mianowicie w znaku towarowym „CENTER” oznacza „środek czegoś” zaś w znaku towarowym „CENTER SHOCK” ze względu na obecność najbardziej odróżniającego komponentu „SHOCK” wyrażenie to przywołuje na myśl silne doznanie (szok), którego doświadczył konsument żując środek gumy.

Żądania wnoszącego odwołanie

- uwzględnienie odwołania i odpowiednio uchylenie w całości wyroku Sądu Pierwszej Instancji zgodnie z art. 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości i art. 113 regulaminu;
- wydanie orzeczenia ostatecznego w sprawie, jeśli stan postępowania na to pozwala w drodze stwierdzenia nieważności decyzji Wydziału Unieważnień OHIM z dnia 24 listopada 2005 r. dotyczącej wniosku o unieważnienie nr 941 C 973065 oraz obciążenie strony pozwanej kosztami poniesionymi w ramach postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji i Trybunałem Sprawiedliwości, jak również kosztami wniosku o unieważnienie wniesionego do OHIM zgodnie z art. 22 regulaminu;
- posiłkowo, jeśli stan postępowania na to nie pozwala, skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania jej przez Sąd Pierwszej Instancji zgodnie z wiążącymi kryteriami ustanowionymi przez Trybunał Sprawiedliwości.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Sofia-grad (Bułgaria) w dniu 7 września 2009 r. — Said Shamilovich Kadzoev przeciwko Ministerstvo na vatreshnite raboti

(Sprawa C-357/09)

(2009/C 267/79)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administrativen sad Sofia-grad